

Ijerka mifka

GRADITELJI

Tijelo se razdire nadolazećim valovima sreće, odražavajući na svom vrhuncu sve pogubne slike zemlje.

Bili su to časovi kada je ljubav u potpunosti pripadala onome koji voli. Zrno sretnog žita poznavalo je svoj prostor u širokim namjerama suzdržane gladi. Ni najpritajenija smrt nije se mogla provući kroz tako zapečaćeni pogled.

Grana u tvom podnožju raznosi mekoću ploda i čini da sjaj ugašene vjeđe blista prekomjerno.

II

Smireni graditelji, koji ste stoljećima učvršćivali nebeske svodove kad je počelo venuti u ponor tmine, u vašoj je srži buktila uvijek ista nedosegnuta riječ: smireno progonoštvu još pali svoju luč, plamte vaši pokreti na visoku nebu bez prošlosti.

Riječ duhu namijenjena ne bje ugrađena ni u jedan temelj, ni u čije kra- ljevstvo. Obuhvatan joj prostor zatvara toplinu između tijela i kamena.

Takva je vatra, graditelji, na vječnu zrcalu što obasjava vaš obraz — to savršeno ispupčenje neba i zemlje istodobno.

IZMEĐU TIŠINE

I

Dok se grobovi i dalje množe, dok sa svojim sjajem bivaju jedno.

Prolazna svjetlosti, ishodiš iz same dubine mojeg svršetka. Ukočen lik, zbuđenost pred savršenom trijeznošću tijela. Na zamah ruku samo se nemoć sabire prosijavajući iz trpkih bjelina, iz bremenita ništavila, koje već prekriva sve zažarene vrhunce.

U smođenom prostoru, kad ti tijelom prolazi splet nebeskih dubina, nikad te sunce ne suočava s vlastitim bljeskom.

2

Iza stotrukosti rođenja, ulaziš li svijete u spaljeni prostor pomladujući se žrtvovanjem našeg bića na obzoru gdje zatvorena ruka sahnje. Ništa nije izgubljeno, ništa smaknuto: u daljinama gdje svjesnost prestaje nov se svijet kruni našim nestankom.

3

Izvor groznice na čistu čelu, zbog trenutačne težine izmiče u otklonjene daljine. Nagibom svojeg prostranstva povećava se odjek, zapaljeni svijeti bridi na vršcima prstiju.

Bez povinjavanja ovom toku, u odsudnu času, samo ptica, samo otkos neba bi da te sanja uzvišena.

IZMEĐU TIŠINE

II

Pohvalili smo nebo nadom, a kletva se zače obostrano. Tijesno je vrijeme za tu stvarnost koja se smežurana trusi s davnih grobova

Tijesno je vrijeme kad mu izvan oštrice zjapi život na izmaku. Tijesno je vrijeme, a snaga mu uvijek druga plovidba; u nedostatku svježije hrane ono bi da u sebi izmisli progonoštvu, da izbjegne svojoj sudbini vremena.

2

U svakom koraku jedan zaokružen bezdan, jedna mogućnost da se zasnuje prkos i osovi novo zdanje.

Kakva je mahovitost podneva u kojem sunce postaje mjera svakog predmeta!

3

Blagosti, neka se svaka smrt u tebi osnaži umivena do korijena. To vječno Ništa zaobljeno u kružno strujanje uma. To vječno Ništa zaobljeno i stegnuto zemaljskim krugom.

4

Nema tu gozbe, nema jestive sudbine, tek srce pomračeno suviškom svjet- lošću, da bi se moglo opstati.

Znaju li besmrtnici za svakodnevni ushit suočavanja s nestankom? Kad najzreliji plamsaj izmiče svim oblicima, promećući se u sjajnost neba: između svih laži uvijek osunčani dio groba, nesmiljena svjesnost, jedino značenje na stvarnoj obali.

Znaju li da se svako počelo u sebi završava, da nema uzmaka izvan ozna- čene igre sjena, izvan krvave brazde izigrane vječnosti.

POSVEĆENO

..... Kako preći
krv moju a ne skameniti se kako se drznuti
na lomne staze nad ponore nadnesene
zasopljeno fragom Senke u unutrašnjost
tog feškog ništavila gde živim zadihana
od ljubavi od mirisa varavog i mržnje! Nikada
došao nisi ...

PIERRE EMMANUEL

Između Sada i Nikada krhka je linija
naših tijela: sjedinjena, ona bi uzletjela,
ali ih rana raspršava.

Legenda je nesmiljena, sjene u kojima bismo mogli
posustati, smiješe se: zar pitanje nakon
krvave nepomičnosti, zar riječ nakon prohodne
sreće? Prevari te rijeka uz koljeno, vraćajući
vir zemlji.

Neka bude ta sreća u tjeskobnu ništavilu,
neka bude mir na grobu što će se iz sebe
preobraziti u odsutnost. U prošlosti takva se mjesta
nazivaju **Prazninom zauvijek**. Vraćam te siromaštvu,
ruci ispruženoj da pokrene riječ milosti.
Već pretrječeš u značenjima.

Na tom svečanom putu svaki se duh smiruje
pronalazi duboku usjeklinu, u koju će te pohraniti
kao najsvežiju ranu.
U ruži bit će još više crvenila.
Ta radost, raspeće, bit će iste
visine.

Dolazak je veći od smaknuća u kojem rastvoren
budućnosti čekaš, presječen. U molitvi ta se dva
izvora spajaju. Crvenilo se povlači cvijetu,
a tvoje biće patnji koja se još ne
razabire.